

PRÍBEH MÁGIE

Chris Colfer

AUTOR BESTSELLERU KRAJINA PRÍBEHOV

Príbeh mágie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Chris Colfer

Príbeh mágie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRÍBEH MÁGIE

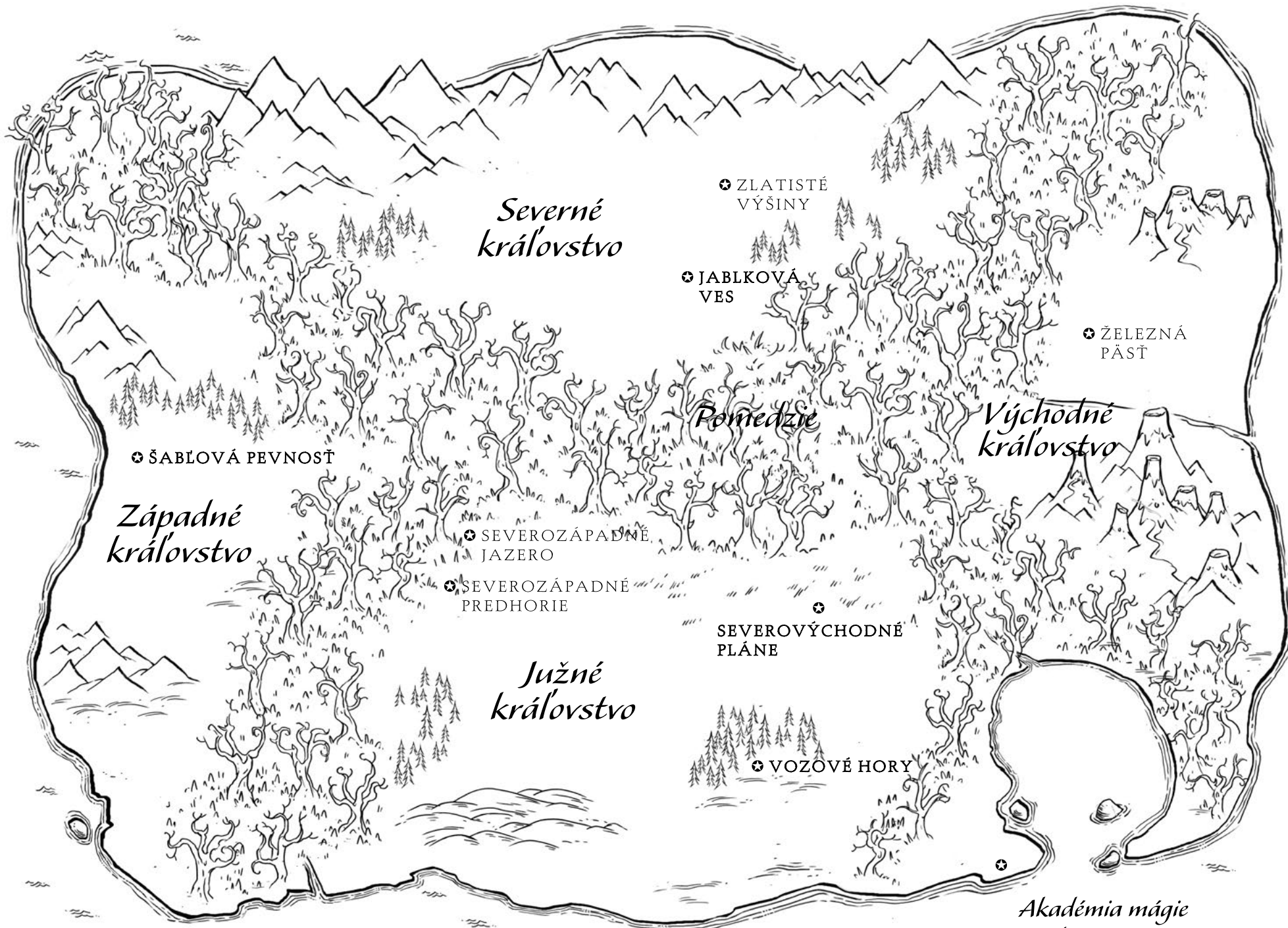
PRÍBEH MÁGIE

Napísal Chris Colfer
Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

*Venované všetkým statočným ľuďom,
ktorí našli odvahu byť sami sebou v dobe,
ktorá ich zaznávala.
Vďaka vám to dokážem aj ja.*

Severné
kráľovstvo

✦ ZLATISTÉ
VÝŠINY

✦ JABLKOVÁ
VES

✦ ŽELEZNÁ
PÄŤ

✦ ŠABLOVÁ PEVNOSŤ

Západné
kráľovstvo

Pomedzie

Východné
kráľovstvo

✦ SEVEROZÁPADNÉ
JAZERO

✦ SEVEROZÁPADNÉ
PREDHORIE

✦ SEVEROVÝCHODNÉ
PLÁNE

Južné
kráľovstvo

✦ VOZOVÉ HORY

Akadémia mágie
madam Počasitej

PROLÓG

NEČAKANÁ AUDIENCIA

Mágia bola vo všetkých štyroch kráľovstvách zakázaná – a to je ešte slabý výraz. Z právneho hľadiska bola mágia ten najhorší zločin, akého sa človek mohol dopustiť, a z hľadiska spoločenského sa na nič iné nehladelo s takým opovrhnutím. Vo väčšine oblastí bolo akékoľvek *spojenie* s usvedčenou čarodejnicou alebo čarodejníkom trestané smrťou.

V Severnom kráľovstve previnilcov a ich rodiny súdili a vzápätí upaľovali na hraniciach. Vo Východnom kráľovstve stačilo len málo dôkazov na to, aby obvinení aj so svojimi blízkymi odvisli na šibenicí. No a v Západnom kráľovstve každého, kto bol podozrivý z čarovania, bez akéhokoľvek súdu utopili.

Tresty málokedy brali do rúk oficiálni vykonávatelia zákona či kráľovskí úradníci. Spravodlivosti sa väčšinou chopil dav rozzúrených

občanov. Panovníci neboli z tejto brutálnej zábavy nadšení, ale v podstate ju tolerovali. V skutočnosti im celkom vyhovovalo, že si plebs vylieva zlosť aj na niečom inom ako na ich vláde. Inými slovami, monarchovia toto ľudové rozptýlenie v podstate vítali a v časoch politických nepokojov ho dokonca podporovali.

„Ten alebo tá, kto si zvolí cestu mágie, zvolí si cestu odsúdenia,“ vyhlásil kráľ Bohumil zo Severného kráľovstva. Pritom jeho nedbalosť mala za následok, že v krajine zúrili najhorší hladomor v celej jej histórii.

„Ľuďom s takým ohavným hodnotovým rebríčkom jednoducho nemôžeme prejavovať nijaký súcit,“ rozhlasovala kráľovná Endustria z Východného kráľovstva a okamžite zvýšila dane, aby bolo z čoho financovať stavbu nového letného paláca.

„Mágia je urážkou Boha a prírody a nebezpečne ohrozuje všeobecne uznávanú morálku,“ prispel svojím názorom aj kráľ Vojnoslav zo západu. Týmto tvrdením našťastie odviezol pozornosť poddaných od rečí o svojich ôsmich nemanželských deťoch, ktoré splodil s ôsmimi milenkami.

Len čo čarodejnicu alebo čarodejníka odhalili, bolo takmer nemožné, aby sa vyhli trestu. Mnohí utiekli do hustého, nebezpečného lesa, ktorý sa rozprestieral na rozhraní kráľovstiev a bol známy ako Pomedzie. Nanešťastie táto oblasť bola aj domovom trpaslíkov, elfov, škriatkov, trolov, obrov a mnohých ďalších bytostí, ktoré ľudstvo v minulosti vyhlo zo svojho spoločenstva. Čarodejnica či čarodejník, ktorí v lesoch hľadali útočisko, zvyčajne zakrátko zomreli násilnou smrťou rukou nejakého barbarského tvora.

Jediným miestom, ktoré bolo k mágom svojím spôsobom milosrdné (ak sa to tak dalo označiť), bolo Južné kráľovstvo.

Keď kráľ Šampión XIV. po smrti svojho otca Šampióna XIII. nastúpil na trón, hneď prvým dekrétom zrušil trest smrti pre ľudí usvedčených z praktizovania mágie a nahradil ho doživotnými

nútenými prácami (pričom každý deň sa odsúdeným pripomínalo, akí majú byť za to *vdační*). Táto zmena zákona však nevyšla z dobroty jeho srdca, kráľ sa skôr potreboval vyrovnáť s istou traumatickou spomienkou.

Keď bol Šampión dieťa, jeho matku stáli pre „podozrenie zo záujmu o mágiu“. Obvinil ju sám Šampión XIII., preto nikomu nenašlo obvinenie spochybniť alebo skúmať, či kráľovná nie je náhodou nevinná. Až deň po poprave sa ukázalo, že motívy Šampióna XIII. zrejme neboli až také čestné, pretože sa okamžite oženil s oveľa mladšou a krajšou ženou. Od kráľovninej predčasnej smrti Šampión XIV. počítal dni do chvíle, keď bude môcť svoju matku pomstiť a zničiť otcov odkaz. A od okamihu, ako mu na hlavu položili korunu, väčšinu času svojho vládnutia venoval snahe kompletne vymazať Šampióna XIII. z dejín Južného kráľovstva.

Dnes už bol kráľ starý a čas trávil prevažne tým, že robil tak málo, ako sa len dalo. Jeho kráľovské nariadenia sa obmedzili na vrčanie a gúľanie očami, namiesto kráľovských návštev lenivo mával davu z bezpečných útrob rýchlo idúceho koča a aký-taký náznak prejavu mali bez výnimky iba sťažnosti, že chodby kráľovského paláca sú „pridlhé“ a schody „pristrmé“.

Šampiónovou veľkou záľubou bolo vyhýbať sa ľuďom – a v prvom rade svojej povýšeneckej rodine. Jedával sám, do postele chodieval zavčasu, spával dlho a každé popoludnie si dával dlhého šľofika (a nech bol Boh milostivý k tej úbohej duši, ktorá by ho zobudila, skôr než bol pripravený vstávať).

Jedného popoludnia však kráľa predsa len niečo predčasne prebralo. Nemohlo za to ani bezohľadné vnúča, ani nemotorná komorná, ale prudká zmena počasia. Šampión sa prebudil úplne vystrašený, pretože do okien jeho komnaty šľahal dážď a v komíne hvízdala meluzína. Keď si líhal do postele, bol jasný slnečný deň, a tak búrka spánkom omámeného panovníka dokonale prekvapila.

„Som hore!“ oznámil veľavravne.

Čakal, že pribehne najbližší sluha a pomôže mu zísť z vysokej postele, ale nikto sa neobjavil.

Šampión si nahlas odkašľal. „Vravím, že som hore!“ zavolal ešte raz, ale opäť nič. To už bolo divné.

Aj bez pomoci neochotne zliezol z postele. Kíby mu pritom praskali a popod nos si hundral šťavnaté nadávky. Keď sa po kamennej podlahe odšmatlal po župan a papuče, obliekol sa a rozrazil dvere na komnate, rozhodnutý vynadať prvému sluhovi, ktorého stretne.

„Prečo nikto neodpovedá? Čo môže byť dôležitejšie ako...“

Zmĺkol a s úžasom sa rozhliadol. Vstupná komnata pred jeho spálňou bola zvyčajne plná slúžok a komorníkov, teraz tu však nikto nebol. Dokonca aj vojaci, ktorí dňom i nocou strážili dvere, opustili svoje miesta.

Kráľ vykukol do chodby, ale aj tá bola prázdna. A nielenže zmizlo služobníctvo a vojaci, stratilo sa dokonca aj svetlo. Všetky sviece vo svietnikoch a fakle v držiakoch boli zhasnuté.

„Haló?“ zavolal Šampión do chodby. „Je tu niekto?“ Počul však iba ozvenu vlastného hlasu.

Opatrne prechádzal zámockými priestormi a hľadal nejakú živú dušu, ale kamkoľvek zabočil, všade nachádzal iba ďalšiu a ďalšiu tmu. Bolo to nesmierne znepokojujúce – žil na hrade už od detstva, ale takto bez života ho ešte nikdy nevidel. Vyzrel z každého okna, ktoré míňal, no dážď a hmla vonku všetko zahalili.

Nakoniec zahol za roh dlhej chodby a všimol si, že z jeho súkromnej pracovne vychádza blikotavé svetlo. Dvere boli dokorán a niekto sa tam zohrieval pri ohni. Za iných než takýchto strašidelných okolností by to bol lákavý pohľad. Lenže teraz kráľovi pri každom kroku búšilo srdce rýchlejšie a rýchlejšie. S obavami narezl do dverí, aby zistil, kto alebo čo ho za nimi čaká.

„Aha, pozrite sa! Kráľ sa zobudil!“

„No konečne!“

„No tak, no tak, dievčatá! Musíme sa k jeho výsosti správať s úctou.“

Na pohovke v kráľovej pracovni sedeli dve dievčatá a nádherná žena. Keď vstúpil, všetky tri vstali a úctivo sa mu poklonili.

„Vaše veličenstvo, je nám potešením zoznámiť sa s vami,“ prihovorila sa mu žena. Oblečené mala elegantné fialové šaty, ktoré ladili s jej veľkými žiarivými očami, a napodiv iba jednu dlhú rukavicu, ktorá jej zakrývala ľavú ruku. Tmavé vlasy mala schované pod zložitým klobúčikom zdobeným kvetmi, perím a krátkym závojom, ktorý jej zahaľoval tvár.

Dievčatá nemohli mať viac ako desať rokov, na sebe mali jednoduché biele šaty a na hlavách uviazané ozdobné šatky.

„Kto, dofrasa, ste?“ vyprskol kráľ Šampión.

„Och, prepáčte,“ zašveholila žena. „Ja som madam Počasitá a toto sú moje učnice – slečna Tangerina Turkinová a slečna Skylene Levanduľová. Dúfam, že vás neobťažuje, že sme vpadli do vašej pracovne. Máme za sebou veľmi dlhú cestu a nedokázali sme odolať príležitosti trochu sa počas čakania zohriať pri ohni.“

Zdalo sa, že madam Počasitá je veľmi prívetivá a charismatická žena. Niekoho takého by kráľ v opustenom zámku naozaj nečakal, preto mu ona, ale aj celá situácia pripadali ešte čudesnejšie.

Madam Počasitá podala Šampiónovi ruku na zvitanie, ale ten jej priateľské gesto neprijal. Naopak, premeral si svojich nečakaných hostí od hlavy po päty a o krok cúvol.

Dievčatká sa zasmiali a vyľakaného kráľa si obzerali, akoby mu nazreli do duše a našli tam niečo smiešne.

„Toto je súkromná pracovňa kráľovskej rezidencie!“ oboril sa na ne Šampión. „Ako sa opovažujete vstúpiť dnu bez povolenia?! Za to by som vás mohol dať zbičovať!“

„Prepáčte nám, prosím, ten vpád,“ odvetila madam Počasitá. „Nemávame vo zvyku vtrhnúť k niekomu bez ohlásenia, ale

nemali sme, bohužiaľ, na výber. Viete, pomerne dlhý čas som písala vášmu tajomníkovi v nádeji, že sa mi podarí dostať k vám na audienciu, lenže pán Erudovaný mi ani na jeden list neodpovedal. Ospravedlňujem sa, že to tak musím povedať, ale podľa mňa je to dosť neschopný človek. Možno by ste mali pouvažovať o jeho výmene. No... ide o to, že by som s vami rada prebrala jednu naliehavú záležitosť. Preto sme tu.“

„Ako sa tá ženská dostala dovnútra?“ skríkol kráľ na prázdny zámok. „A kde, prepánajána, všetci sú?“

„Obávam sa, že všetci vaši poddaní sú momentálne indisponovaní,“ vysvetlila madam Počasitá.

„Ako to myslíte, *indisponovaní*?“ vyštekol Šampión.

„S tým si vôbec nemusíte lámať hlavu – len drobné kúzlo, ktorým sme si poistili bezpečnosť. Sľubujem, že všetci vaši sluhovia aj vojaci sa vrátia, len čo si doprajeme chvíľku na rozhovor. Zistila som, že diplomacia je oveľa jednoduchšia, keď vás nič nerozptyľuje. Čo vy na to?“

Madam Počasitá rozprávala úplne pokojne, kráľovi však stačilo jedno slovo, aby vyvalil oči a stúpol mu krvný tlak.

„Kúzlo?“ zalapal po dychu. „Vy ste... vy ste... vy ste ČARODEJNICA!“

Šampión namieril na madam Počasitú ukazovák v takej panike, že si natiahol všetky svaly v pravom ramene. Zastonal, chytil si boľavé miesto a návštevníčky sa tomu dramatickému gestu museli zasmiať.

„Nie, výsosť, nie som *čarodejnica*,“ povedala žena.

„Neklamte ma, ženská!“ nazlostil sa kráľ. „Kúzliť dokážu iba čarodejnice!“

„Nie, výsosť, to nie je pravda.“

„Ste čarodejnica a začarovali ste môj hrad! Za to zaplatíte!“

„Vidím, že počúvanie nie je vaša silná stránka,“ podotkla madam Počasitá. „Myslíte si, že by vám to došlo, keby som to tri razy

zopakovala? Zistila som, že slabším žiakom to niekedy pomáha. Tak teda... Nie som čarodejnica. Nie som čarodejnica. Nie som...“

„AK NIE STE ČARODEJNICA, TAK ČO STE?!“

Bez ohľadu na to, ako kráľ hulákal a rozčuľoval sa, zdvorilé vystupovanie madam Počasitej sa nijako nezmenilo.

„Veličenstvo, to je práve jedna z tém, ktoré by som s vami dnes večer rada prediskutovala,“ oznámila. „Nerady by sme vás zdržiavali dlhšie, než je nevyhnutné. Boli by ste taký láskavý a posadili sa, aby sme mohli začať?“

Stolička za kráľovým písacím stolom sa sama odsunula, akoby ju odtiahla neviditeľná ruka, a madam Počasitá ho gestom vyzvala, aby si sadol. Šampión si nebol istý, či má na výber, a tak sa posadil a nervózne preletel očami po svojich návštevníčkach. Dievčatká sa uvelebili na pohovke a spôsobne si zložili ruky do lona. Madam Počasitá zaujala miesto medzi svojimi učnicami a vyhrnula si krátky závoj, aby sa vládcovi mohla pozerat' priamo do očí.

„Zo všetkého najskôr by som sa vám chcela poďakovať, veličenstvo,“ začala. „Ste jediný vládca v dejinách, ktorý sa voči magickému spoločenstvu zachoval milosrdne – samozrejme, niekto by mohol povedať, že doživotné nútené práce sú horšie než smrť, ale aj tak to bol maličký krok správnym smerom. A som presvedčená, že takéto maličké kroky dokážeme zmeniť na veľké, pokiaľ... Deje sa niečo, výsosť? Zdá sa, že mi nevenujete plnú pozornosť.“

Kráľa pri jej reči zaujali podivné bzučivé a šuchotavé zvuky. Rozhliadol sa po pracovni, ale zdroj toho čudného hluku neobjavil.

„Prepáčte, zdalo sa mi, že niečo počujem,“ vyhlásil. „Čo ste hovorili?“

„Vyjadрила som vám svoju vďačnosť za milosť, ktorú ste preukázali magickému spoločenstvu.“

Kráľ znechutene zavrčal. „Ste na veľkom omyle, ak si myslíte, že s *magickým spoločenstvom* nebudaj súcitím,“ odsekol. „Naopak,

mágiu považujem za rovnako nečistú a neprirodzenú ako ostatní panovníci. Znepokojujú ma však ľudia, ktorí prostredníctvom obvinení z mágie zneužívajú zákon.“

„A to je chvályhodné, výsosť,“ pokývala hlavou madam Počasitá. „Práve vaše zanieťenie za spravodlivosť vás odlišuje od ostatných panovníkov. A teraz by som vám rada objasnila problematiku mágie, aby vaše kráľovstvo mohlo byť naďalej bezpečným miestom pre *všetkých* vašich poddaných. Koniec koncov, ak spravodlivosť neplatí pre všetkých, neplatí pre nikoho.“

Rozhovor sa ešte len začal a kráľ už ho mal plné zuby. „Ako to myslíte, *objasnila problematiku mágie?*“ uškrnul sa.

„Veličenstvo, spôsob, akým sa mágia kriminalizuje a stigmatizuje, je najväčšia nespravodlivosť dnešnej doby. No s príslušnými úpravami a dodatkami – a s trochou strategicky zvládnutej publicity – to dokážeme zmeniť. Môžeme vytvoriť spoločnosť, ktorá bude vychádzať v ústrety všetkým vrstvám obyvateľstva a umožní im naplno rozvíjať vlastný potenciál... Výsosť, počúvate ma? Mám dojem, že som opäť stratila vašu pozornosť.“

Kráľovu pozornosť aj tentoraz odvieďlo rovnaké prapodivné bzučanie a šuchotanie. Behal očami po pracovni ešte horúčkoviťejšie než predtým a vnímal len každé druhé slovo z toho, čo hovorila madam Počasitá.

„Asi som vás zle pochopil,“ odpovedal. „Na moment sa mi zdalo, že navrhujete *legalizáciu mágie.*“

„Ach nie, správne ste to pochopili,“ zasmiala sa madam Počasitá. „Legalizácia mágie je *presne* to, čo navrhujem.“

Kráľ Šampión sa v tej chvíli vystrel a zovrel opierky svojho kresla. Od tejto chvíle venoval madam Počasitej bezvýhradnú pozornosť. Nemôže predsa navrhovať niečo také absurdné!

„Čo vám to napadlo, ženská?“ zašklľabil sa. „Mágia predsa *nikdy* nemôže byť legalizovaná!“

„Ach, výsosť, je to úplne v rovine možného,“ namietla madam

Počasitá. „Stačí jeden prostý dekrét, ktorý mágiu dekriminalizuje, a jej stigma sa postupom času sama rozplynie.“

„To by som skôr dekriminalizoval vraždu či lúpež!“ rozohnil sa kráľ. „Pán v *Knihе viery* jasne uvádza, že mágia je odporný hriech, preto sa v tejto ríši považuje za zločin! A keby zločiny prechádzali ľuďom bez následkov, žili by sme v totálnom chaose!“

„V tom sa práve mýlite, výsosť. Viete, mágia nie je zločin, ako si svet myslí.“

„Samozrejme, že je! Bol som svedkom toho, ako sa mágia používala na klamanie a mučenie nevinných ľudí! Videl som telá detí zabitých kvôli kúzlam a elixírom! Bol som v dedinách sužovaných kliatbami a čarami! Neodvažujte sa teda predtým mnou obhajovať mágiu, madam! Spoločenstvo mágie sa odo mňa nikdy nedočká ani štipky súcitu či pochopenia!“

Kráľ Šampión nemohol svoj nesúhlas vari ani jasnejšie vyjadriť. Madam Počasitá sa však posunula na kraj pohovky a usmiala sa, akoby našli spoločnú reč.

„Možno vás to prekvapí, výsosť, ale v tomto s vami úplne súhlasím,“ vyhlásila.

„Naozaj?“ podozrievalo si ju premeral.

„Samozrejme, absolútne!“ pritakala. „Som presvedčená, že tí, čo mučia nevinných, by mali byť za svoje činy potrestaní – a to tvrdo! Vo vašich úvahách je len jedna drobná chyba. To, čoho ste boli svedkom, nespôsobila mágia, ale *čarodejníctvo*.“

Kráľ sa zachmúril a pozrel sa na madam Počasitú, akoby hovorila cudzím jazykom. „*Čarodejníctvo*?“ zopakoval posmešne. „O niečom takom som v živote nepočul.“

„Tak vám to, s dovolením, vysvetlím,“ navrhla madam Počasitá. „*Čarodejníctvo* je odporné a deštruktívne konanie. Vychádza z temnej túžby klamať a ničiť. Sú ho schopní iba ľudia so zlým srdcom a verte mi, že osud, ktorý si tým na seba privolajú, si zaslúžia. Zato mágia je niečo celkom iné. Mágia je vo svojej podstate čisté

a pozitívne umenie. Jej cieľom je pomáhať núdzným a liečiť ich, preto ju môžu vykonávať jedine ľudia, ktorí majú v srdci dobro.“

Kráľ sa na stoličke takmer zosypal a zmätene sa chytil za hlavu. „Pánabeka, je toho na vás veľa, však?“ uvedomila si madam Počasitá. „Tak ja to zjednoduším. *Mágia je dobrá. Mágia je dobrá. Mágia je dobrá. Čarodejníctvo je zlé. Čarodejníctvo je zlé. Čarodejníctvo je...*“

„Prestaňte s tým, ženská – počul som vás!“ okríkol ju kráľ. „Dajte mi chvíľku, musím si to v hlave trochu upratať!“

Šampiónovi sa vydral z hrdla dlhý vzdych a vzápätí si začal šúchať spánky. Takto krátko po popoludňajšom odpočinku sa mu vždy dosť ťažko spracovávali informácie. Toto bola navyše úplne iná liga.

Dlaňami si zakryl oči a sústredil sa, akoby za viečkami čítal knihu.

„Hovoríte, že mágia nie je to isté ako čarodejníctvo?“

„Správne.“ Madam Počasitá povzbudzujúco prikývla. „Jablká a hrušky.“

„A podstata tých dvoch vecí je odlišná?“

„Sú to úplné protiklady, výsosť.“

„Ako teda nazývate ľudí, ktorí robia mágiu, ak to nie sú *čarodejníci a čarodejnice*?“

Madam Počasitá hrdo zdvihla hlavu. „Škriatkovia a víly, výsosť.“

„*Škriatkovia a víly*?“ začudoval sa kráľ.

„Presne tak. Teraz už iste chápete, čo som vám chcela objasniť. Svetu neškodíme my, čo používame mágiu, ale čarodejníci, ktorí robia čary. Tragédiou však je, že svet nás hádže do jedného vreca a celé stáročia nás súdi rovnako. Našťastie, pod mojím vedením a s pomocou vášho vplyvu sme viac než schopní to napraviť.“

„Je mi ľúto, ale s tým nesúhlasím,“ povedal kráľ.

„Prosím?“ začudovala sa madam Počasitá.

„Jeden človek môže kradnúť z chamtivosti a iný preto, aby prežil, lenže obaja sú zlodeji – a vôbec nezáleží na tom, že jeden z nich má dobré srdce.“

„Ale, výsosť, myslela som si, že som vám jasne vysvetlila, že zločinom je čarodejníctvo, nie mágia.“

„Áno, lenže oboje je od počiatku vekov považované za hriech,“ pokračoval Šampión. „Tušíte vôbec, aké je ťažké zmeniť myslenie ľudí? Trvalo mi desiatky rokov, kým som svoje kráľovstvo presvedčil, že zemiaky nie sú jedovaté... a ľudia sa im na trhoch aj tak dodnes vyhýbajú!“

Madam Počasitá neveriacky pokrútila hlavou. „Vy prirovnávate nevinné bytosti k zemiakom, výsosť?“

„Chápem, o čo vám ide, madam, ale svet na to nie je pripravený – doparoma, veď ani ja na to nie som pripravený! Ak chcete chrániť víly pred nespravodlivým trestom, rádím vám, aby ste ich naučili byť ticho a odolávať nutkaniu používať mágiu! Bolo by to oveľa jednoduchšie, než presvedčať zanovitý svet, aby zmenil svoje myslenie.“

„*Odolávať nutkaniu?* To nemôžete myslieť vážne, výsosť!“

„Prečo nie? Normálni ľudia to robia celý čas.“

„Pretože naznačujete, že mágia sa dá vypnúť – ani čoby to bola otázka voľby.“

„Samozrejme, že mágia je voľba!“

„NIEEEE! TO! TEDA! NIE JE!“

Prvý raz od začiatku rozhovoru sa príjemné správanie madam Počasitej zmenilo. Črepina hlboko zakoreneného hnevu zasiahla jej ústretové rozpoloženie a na tvári sa jej objavil prísny, zamračený pohľad. Šampión nadobudol dojem, akoby mal odrazu oproti sebe celkom inú ženu – ženu, ktorej sa treba báť.

„Mágia *nie* je záležitosť voľby,“ prísne zopakovala madam Počasitá. „*Nevedomosť* je voľba. *Nenávisť* je voľba. *Násilie* je voľba. No niečia *existencia* nie je ani voľba, ani chyba a už vôbec nie zločin.“

Urobili by ste dobre, keby ste si v tomto smere trochu doplnili vzdelanie.“

Kráľ sa tak zľakol, že sa nezmohol na slovo. Možno si to len nahováral, ale bol by ochotný prisahať, že keď sa madam Počasitá rozčúlila, aj búrka vonku bola prudšia. Bolo zjavné, že podobné správanie je u nej výnimočné, pretože obe žiačky boli rovnako nervózne ako sám kráľ. Víla zavrela oči, niekoľko ráz sa zhlboka nadýchla, a až keď sa upokojila, pokračovala v diskusii.

„Možno by sme jeho veličenstvu mohli predviesť malú ukážku,“ navrhla. „Tangerina? Skylene? Ukázali by ste, prosím, kráľovi Šampiónovi, prečo mágia nie je vecou voľby?“

Dievčatá si vymenili dychtivé úsmevy – presne na toto čakali. Vyskočili, vyzliekli si dlhé plášte a rozmotali si šatky, ktoré mali na hlavách. Tangerina ukázala šaty vyrobené zo včelích plástov, z ktorých kvapkal med, a na hlave úl zo žiarivo oranžových vlasov, ktorý bol domovom živého roja včiel. Skylene mala na sebe zažirovomodré plavky a namiesto vlasov súvislý prúd vody, ktorý obtekal jej telo a pri nohách sa strácal.

Keď Šampión videl, čo dievčatá skrývali pod pláštami, od úžasu otvoril ústa. Za celé roky na tróne sa nikdy nestretol s tým, že by sa mágia prejavila na niečom vzhľade takto zreteľne. A záhada podivných bzučivých a šuchotavých zvukov sa vysvetlila.

„Preboha!“ hlesol. „Všetky víly sú takéto?“

„Mágia pôsobí na každého inak,“ odvetila madam Počasitá. „Niektorí ľudia vedú úplne normálny život, kým sa mágia prejaví, zatiaľ čo u iných ju na ich fyzickom vzhľade poznať od narodenia.“

„To nemôže byť pravda,“ namietol kráľ. „Keby sa ľudia rodili s magickými rysmi, väznice by boli plné dojčiat! A naše súdy predsa nikdy neuväznili bábätko.“

Madam Počasitá sklonila hlavu a smutne sa zadívala na zem.

„To preto, lebo väčšinu víl rodičia hneď po narodení zabijú alebo opustia. Obávajú sa následkov toho, že privedli na svet

